

УДК 327.57

JEL H56

DOI <https://doi.org/10.32782/2786-765X/2026-13-15>**Кунденко С.П.**

кандидат історичних наук,
професор кафедри міжнародних відносин,
Київський міжнародний університет
ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-2082-1010>

Сківка Д.М.

викладач кафедри міжнародних відносин,
Київський міжнародний університет
ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-7460-403X>

ТРАНСФОРМАЦІЯ ОБОРОННОЇ ПОЛІТИКИ ЯПОНІЇ ЗА КАДЕНЦІЇ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА САНАЕ ТАКАІЧІ

Метою статті є аналіз змін оборонної політики Японії за каденції прем'єр-міністра Санае Такаїчі. Доведено, що оборонна політика прем'єр-міністра Санае Такаїчі є значним переосмисленням підходів до безпекової стратегії, як відповідь на регіональні умови. Збільшення оборонних витрат та імплементація інституційні реформи для створення нових оборонних спроможностей. Ініціативи Такаїчі є продовженням еволюції безпеки Японії з часів Холодної війни та посилення власних можливостей щодо захисту національного інтересу. Реформи Санае Такаїчі, безпосередньо впливають на створення нової безпекової архітектури в азійсько-тихоокеанському регіоні. Підкреслено, що прем'єр-міністр Санае Такаїчі просуває комплексну переорієнтацію оборонної політики Японії, що є відповіддю на мінливі регіональні загрози безпеці та внутрішньополітичну динаміку. У цій статті розглядаються ідеологічні засади, інституційні реформи, стратегічні та економічні переорієнтації, що лежать в основі оборонної політики Такаїчі. Оцінюється, як її підхід поєднує конституційні обмеження з більш рішучою позицією в галузі безпеки, наслідки для архітектури альянсів Японії та ширший геополітичний контекст, що формує пріоритети Токіо в галузі оборони.

Ключові слова: Східна Азія, регіональна безпека, оборонні реформи, азійсько-тихоокеанська архітектура безпеки.

Постановка проблеми. Протягом останнього десятиліття безпекове середовище Японії зазнало значних змін, що характеризуються активізацією військової діяльності сусідніх держав та все більш складним балансом сил у Східній Азії. У цьому контексті перебування на посаді прем'єр-міністра Санае Такаїчі є вирішальним моментом в еволюції оборонної політики Токіо. Її лідерство означає як продовження попередніх рухів у напрямку більшої стратегічної автономії, так і помітне прискорення ініціатив з реформування безпеки. Спираючись на останні політичні рішення та парламентські заяви, ця стаття досліджує контури оборонної стратегії Японії за адміністрації Такаїчі.

Центральним компонентом оборонної політики Такаїчі є її оцінка стратегічного середовища Японії як «найбільш суворого та складного» з часів Другої світової війни. Така характеристика підкреслює сприйняття багатомірних загроз, включаючи агресивну позицію Китаю в морських сферах, військове відродження Росії та постійні ядерні та ракетні виклики з боку Північної Кореї. У своїх виступах у парламенті Такаїчі наголошувала, що

така динаміка вимагає ретельного перегляду національних оборонних структур та можливостей. Пріоритетність оборони ґрунтується на переконанні, що Японія повинна активно посилювати стримування, щоб захистити національний суверенітет у все більш нестабільному регіональному порядку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасні наукові та аналітичні дослідження приділяють значну увагу трансформації безпекового середовища в Індо-Тихоокеанському регіоні, зокрема у контексті посилення геополітичної конкуренції та наслідків російсько-української війни. У працях D. Vuman, N. Szechenyi та R. McCabe розглядаються потенційні сценарії тиску Китаю на Японію та необхідність зміцнення національної безпекової стійкості держави [1]. Дослідження Eunmi C. та Gyu L. D. аналізує конфліктний потенціал китайсько-японських відносин у контексті тайванського питання та його можливі наслідки для регіональної безпеки, зокрема для Південної Кореї [2]. Водночас офіційні документи та експертні інтерв'ю, зокрема матеріали Міністерства оборони Японії, відображають тенденцію до поглиблення

оборонної співпраці з партнерами, зокрема Австралією та Філіппінами [4]. Таким чином, сучасні дослідження засвідчують зростання ролі Японії у формуванні нової архітектури безпеки в Індо-Тихоокеанському регіоні.

Мета статті – зробити аналіз нової оборонної політики Японії та її вплив на безпекову архітектуру в азійсько-тихоокеанському регіоні.

Виклад основного матеріалу. Адміністрація Такаїчі оголосила про низку інституційних реформ, спрямованих на посилення оборонної позиції Японії. Однією з найважливіших є запланований перегляд трьох основних документів Японії з питань безпеки, включаючи Стратегію національної безпеки, Керівні принципи програми національної оборони та Середньострокову програму оборони. Ці зміни мають на меті врахувати нові аспекти ведення війни та краще узгодити оборонне планування з сучасними оцінками загроз. Крім того, уряд розпочав дискусії щодо послаблення існуючих обмежень на експорт військової продукції, виходячи за межі нелетальних товарів і потенційно розширюючи категорії оборонного обладнання. Такі зміни мають на меті зміцнити оборонну промислову базу Японії та поглибити стратегічну взаємодію з союзниками.

Ключовою політичною ініціативою під керівництвом Такаїчі стало прискорення темпів зростання витрат Японії на оборону. Уряд прискорив реалізацію плану досягнення оборонного бюджету, еквівалентного 2% валового внутрішнього продукту, що є орієнтиром, якого давно дотримуються багато партнерів Японії у сфері безпеки та союзників по НАТО. Це прискорення відображає стратегічний вибір на користь підвищення готовності та підтримання надійних засобів стримування. Це також означає відхід від традиційної фінансової обережності в цій сфері політики, що дозволяє більш тісно узгодити військові інвестиції Японії з визначеними стратегічними потребами.

Паралельно із збільшенням бюджету Токіо прагне інституціоналізувати національний механізм координації розвідки, спрямований на інтеграцію інформації між урядовими установами для підтримки більш обґрунтованого стратегічного прийняття рішень. Ці кроки свідчать про перехід до більш цілісної оборонної екосистеми, здатної передбачати та реагувати на широкий спектр непередбачених ситуацій у сфері безпеки.

Хоча оборонна програма Такаїчі ґрунтується на внутрішніх пріоритетах, вона також має значні наслідки для альянсу Японії зі

Сполученими Штатами та її більш широким регіональним зобов'язанням. Посилення оборонних можливостей та розширення ролі в галузі безпеки зміцнюють позицію Японії як важливого партнера в рамках регіональної архітектури безпеки під керівництвом США. Однак ці події також вимагають ретельного дипломатичного балансу, особливо в управлінні відносинами з Китаєм та іншими регіональними акторами, чутливими до військової еволюції Японії. Адміністрація Такаїчі сформулювала подвійний підхід – підтвердження оборонної готовності та відкритість до стратегічної взаємності – що відображає складність підтримання стабільності в умовах мінливих геополітичних тенденцій.

Оборонна політика прем'єр-міністра Санае Такаїчі є значним переглядом стратегії безпеки Японії у відповідь на складні регіональні умови. Просуваючи інституційні реформи, прискорюючи оборонні витрати та переосмислюючи давні політичні обмеження, її адміністрація веде Японію до більш проактивної та спроможної оборонної позиції. Ці ініціативи відображають як продовження еволюції безпеки Японії після холодної війни, так і чітку стратегічну амбіцію утвердити більшу автономію у захисті національних інтересів. Те, як ці реформи сформулюють довгострокову стратегічну роль Японії, залежатиме від їхнього впровадження, управління альянсами та більш широка траєкторія регіональної геополітики [6].

Визначальною рисою оборонної програми прем'єр-міністра Санае Такаїчі стало прискорення зростання витрат Японії на оборону та паралельна трансформація її військового потенціалу. Хоча попередні уряди вже розпочали поступовий перехід до посилення стримування, уряд Такаїчі розглядав інвестиції в оборону не лише як бюджетні коригування, а як структурну перебудову стратегічної позиції Японії. Акцент перейшов від поступової модернізації до комплексного розвитку потенціалу, спрямованого на вирішення високоінтенсивних, багатосферних надзвичайних ситуацій в Індо-Тихоокеанському регіоні.

Під керівництвом Такаїчі Японія підтвердила та прискорила своє зобов'язання щодо збільшення видатків на оборону до 2% ВВП. Цей орієнтир, який колись був політично суперечливим у традиційно стриманій культурі безпеки Японії, був переосмислений як прагматична необхідність, зважаючи на масштаб і нагальність регіональних загроз. Прискорений графік відображає відхід від поступового підходу, який історично характеризував японський оборонний бюджет.

Важливо, що розширення не обмежується номінальним збільшенням витрат на закупівлі. Воно охоплює стабільне фінансування операцій, технічного обслуговування, логістичної стійкості, запасів боєприпасів та утримання персоналу. Адміністрація також зіткнулася з політично чутливими питаннями фінансової стійкості, обговорюючи нові механізми отримання доходів та перерозподіл бюджетних коштів, щоб запобігти підриву зобов'язань щодо соціальних видатків через зростання витрат на оборону. У цьому відношенні оборонна політика Такаїчі поєднує цілі безпеки з більш широкими питаннями економічного управління та спроможності держави.

Основним елементом розвитку потенціалу стало введення в дію можливостей контрнаступу. Спираючись на переосмислення статті 9, яка дозволяє самооборону в умовах безпосередньої загрози, уряд Такаїчі визначив пріоритетом придбання та розгортання систем точного удару великої дальності. До них належать крилаті ракети збільшеної дальності та вдосконалення існуючих платформ, що дозволяють Японії націлюватися на пускові майданчики або командні вузли супротивника, якщо стримування не спрацює [9].

Ця еволюція знаменує якісну зміну в стратегічній доктрині Японії – від позиції, орієнтованої переважно на відмову від територіальних претензій, до позиції, що включає обмежене наступальне стримування в рамках оборонної правової бази. Метою є не проєкція сили в класичному розумінні, а посилення стримування, що ускладнює оперативне планування супротивників. З точки зору доктрини, це наближає Японію до концепції інтегрованого стримування, яку просувають Сполучені Штати, в якій конвенційні, кібернетичні, космічні та ракетні можливості функціонують скоординовано.

Реформи оборони Такаїчі також відображають усвідомлення того, що сучасні конфлікти виходять за межі традиційних сфер на суші, морі та в повітрі. Збільшилися інвестиції в підрозділи кіберзахисту, стійкість супутників та обізнаність про ситуацію в космосі. Ці ініціативи мають на меті захистити критичну інфраструктуру Японії та забезпечити виживання систем командування та управління в разі кризи [1].

Особливий акцент було зроблено на операціях в електромагнітному спектрі та протидії дронам, що є відповіддю на уроки, винесені з нещодавніх конфліктів у світі. Інтеграція штучного інтелекту та автономних систем у платформи спостереження та розвідки свідчить про більш широкі зусилля з підвищення

швидкості прийняття рішень та обізнаності на полі бою. У цьому сенсі розвиток потенціалу Японії є не просто додатковим, а трансформаційним, перетворюючи архітектуру її Сил самооборони на більш мережево-орієнтовану структуру.

З огляду на географічні реалії Японії як острівної держави з великими морськими підступами, військово-морські та повітряні сили залишаються центральними елементами її оборонного планування. За часів Такаїчі пріоритетами закупівель були сучасні винищувачі, перехоплювачі протиракетної оборони та військово-морські засоби нового покоління. Модернізація есмінців, оснащених системою «Іджіс», та посилення систем протиракетної оборони спрямовані на протидію постійній загрозі розповсюдження ракет у Північно-Східній Азії.

Одночасно з цим, підвищеної уваги зазнали бригади швидкого розгортання морської піхоти, особливо в контексті оборони ланцюга островів Нансей. Покращення взаємодії з союзними силами – через спільні навчання, домовленості про спільне базування та скоординоване планування на випадок надзвичайних ситуацій – доповнило придбання обладнання, підкресливши взаємозалежність між розвитком потенціалу та інтеграцією в альянс.

Ще одним аспектом підходу Такаїчі є відродження оборонної промислової бази Японії. Визнаючи ризики надмірної залежності від зовнішніх постачальників в умовах глобальних порушень ланцюгів поставок, уряд прагне зміцнити внутрішні виробничі потужності та стимулювати участь приватного сектору в інноваціях у сфері оборони. Регуляторні зміни та реформи експортної політики мають на меті зробити оборонну промисловість Японії більш конкурентоспроможною та інтегрованою в глобальні ланцюги створення вартості [8].

Поглиблення співпраці Японії з Австралією та Філіппінами варто розглядати не лише через призму безпекової взаємодії, а й в економічному аспекті. Японська економіка критично залежить від забезпечення стабільності та безпеки морських шляхів постачання, диверсифікації джерел сировини та зменшення залежності від економічного тиску з боку КНР. Оборонна стратегія Санае Такаїчі має на меті забезпечити економічну безпеку Японії.

Австралія забезпечує Японію енергоносіями. Постачання скрапленого газу та інших ресурсів сприяють посиленню економічної співпраці та дозволяє Японії створювати диверсифіковану систему постачання

енергоносіїв, що посилює стратегічну автономію Японії. Координація Японії з партнерами сприяє формуванню альтернативних КНР ланцюгів постачання у високотехнологічних секторах економіки.

Двосторонні відносини Японії з Філіппінами, як важливий геоekonomічний компонент, розкриваються через реалізацію інфраструктурних проєктів і кооперацію у сфері безпеки та оборони, така взаємодія спрямована на гарантування безпеки судноплавства в акваторії Південно-Китайського моря, що є ключовою артерією постачання для Японії. Безпекова співпраця Японії та Філіппін слугує інструментом захисту економічних інтересів обох держав та зниження вразливості перед зростаючим впливом КНР в Індо-Тихоокеанському регіоні.

Японія залежить від постійного постачання енергоресурсів, напівпровідників та інших ресурсів та безпеки морських торговельних шляхів. Філіппіни відіграють важливе значення для японської економічної безпеки як логістичний вузол у Південно-Китайському морі. Посилення двосторонніх відносин Японії та Філіппін є безпосереднім гарантуванням власної економічної стабільності. Економічна взаємозалежність із союзниками виступає не лише чинником розвитку торгівлі, а й інструментом геоekonomічного стримування, що зменшує простір для зовнішнього тиску та підвищує загальну стійкість держави в умовах регіональної нестабільності [11].

Політика Санае Такаїчі суттєво сприяла актуалізації дискурсу економічної безпеки Японії, зосередженого на питаннях технологічного суверенітету, диверсифікації ланцюгів постачання та забезпечення стратегічної автономії держави. Важливими аспектами є підтримка розвитку національного виробництва напівпровідників, інвестицій у кібербезпеку та цифрову інфраструктуру є важливим засобом збереження конкурентоспроможності Японії на міжнародному ринку. Бачення економічної безпеки органічно поєднує внутрішню промислову політику із зовнішньою безпековою та економічною дипломатією [12].

Технологічний суверенітет став стратегічною метою. Інвестуючи в національні дослідження та розробки, зокрема в ракетні технології, квантові комунікації та передові матеріали, уряд прагне забезпечити збереження критично важливих можливостей Японії навіть у разі геополітичної фрагментації. Ця амбіція відображає загальну тенденцію серед розвинених економік до узгодження пріоритетів національної безпеки з промисловою політикою [12].

Розвиток потенціалу також залежить від людського капіталу. Адміністрація Такаїчі визнала проблеми з набором персоналу, з якими стикаються Сили самооборони в умовах демографічного спаду. Заходи з поліпшення умов праці, розширення ролі жінок та модернізації систем підготовки є частиною комплексних зусиль, спрямованих на підтримку боєготовності збройних сил. Організаційні реформи, спрямовані на посилення взаємодії між сухопутними, морськими та повітряними компонентами, ще більше сприяють оперативній інтеграції.

Сукупний ефект від збільшення видатків та багатомірного підвищення потенціалу полягає у поступовій нормалізації Японії як головного військового гравця в Індо-Тихоокеанському регіоні. Хоча конституційні та нормативні обмеження залишаються чинними, оборонна програма Такаїчі зменшує розрив між економічним статусом Японії та її військовим потенціалом. Ця трансформація, ймовірно, посилить надійність стримування, але також може поглибити регіональні безпекові дилеми, особливо якщо сусідні держави інтерпретують військову модернізацію Японії як відхід від її виключно оборонної традиції.

Підсумовуючи, можна сказати, що видатки на оборону за прем'єр-міністра Такаїчі – це не просто кількісне зростання, а стратегічна реконфігурація. Шляхом узгодження фінансових зобов'язань, технологічних інновацій, адаптації доктрини та координації альянсів її адміністрація прагне вбудувати безпекову політику Японії в рамки, здатні протистояти загрозам ХХІ століття. Довгострокова стійкість цієї траєкторії буде залежати від внутрішнього політичного консенсусу, економічної стійкості та еволюції балансу сил у Східній Азії.

Стратегічне обґрунтування оборонної політики прем'єр-міністра Санае Такаїчі базується на переоцінці безпекового середовища Японії як такого, що структурно погіршується і стає все більш непередбачуваним. Її адміністрація розглядає сучасну загрозу для Японії як якісно відмінну від ситуації після закінчення холодної війни, яка характеризується не поодинокими надзвичайними подіями, а постійною геополітичною конкуренцією, технологічними зрушеннями та ерозією давніх норм, що регулюють застосування сили. У цьому контексті стратегічна переорієнтація Токіо представлена як необхідна адаптація до системних змін, а не як дискреційний політичний вибір [10].

В основі сприйняття загрози Такаїчі лежить переконання, що регіональний баланс

сил у Східній Азії зазнає швидких змін. Розширення військового потенціалу Китайської Народної Республіки, особливо у військово-морській, ракетній, кібернетичній та космічній сферах, розглядається в Токіо як структурний виклик безпеці Японії та ширшому ліберальному морському порядку. Посилення активності навколо островів Сенкаку, зростання тиску в Тайванській протоці та інтеграція військового та економічного тиску сприяють відчуттю, що традиційні пороги стримування проходять випробування [2].

З точки зору Такаїчі, ці події не є епізодичними, а свідчать про довгострокову стратегічну траєкторію. Модернізація китайських збройних сил у поєднанні з можливостями протидії доступу / заборони доступу безпосередньо впливає на південно-західний острівний ланцюг Японії та морські комунікаційні шляхи. Як торговельна держава, що залежить від безпечних морських шляхів, Японія розцінює ці зміни як загрозу як територіальній, так і економічній безпеці. Отже, стратегічне обґрунтування виходить за межі традиційної оборони території і охоплює збереження регіонального порядку, заснованого на правилах.

Паралельно з занепокоєнням щодо Китаю існує постійна загроза з боку Північної Кореї. Продовження Пхеньяном випробувань ракет, включаючи вдосконалення систем твердого палива та гіперзвукових систем, підсилює в Токіо переконання в необхідності постійного зміцнення системи протиракетної оборони. Непередбачуваність стратегічних рішень Північної Кореї ще більше посилює занепокоєння Японії.

За керівництва Такаїчі північнокорейська проблема розглядається не лише як питання двосторонньої безпеки, а й як чинник, що сприяє нестабільності в регіоні в цілому. Поєднання ядерного потенціалу та розвитку систем доставки вимагає оборонної позиції, здатної до раннього виявлення, перехоплення та, за необхідності, контрудару. Таке сприйняття сприяло політичній нормалізації дискусій щодо посилення заходів стримування, включаючи превентивні або відплатні заходи в рамках суворо оборонної інтерпретації конституційних обмежень [10].

Війна в Україні також вплинула на оцінку Японією загроз, зокрема щодо поведінки Росії. Агресивна військова позиція Москви та спільні навчання з Китаєм у Північно-Східній Азії підкреслюють для Токіо потенціал скоординованого стратегічного тиску. Невирішений територіальний спір щодо Північних територій додає японським розрахункам безпеки чіткого двостороннього виміру.

Адміністрація Такаїчі інтерпретує дії Росії як доказ того, що ревізіоністська поведінка не обмежується одним театром дій. Готовність великих держав застосовувати силу для зміни статусу-кво посилює занепокоєння Японії щодо надійності стримування та необхідності готовності. Як наслідок, північний вимір оборонного планування Японії знову набув важливого значення поряд із південно-західними надзвичайними ситуаціями.

Окрім традиційних військових ризиків, уявлення Такаїчі про загрози включає тактику «сірої зони» та гібридну війну. Кібервтручання, кампанії дезінформації, економічний тиск та використання ланцюгів постачання як зброї розглядаються як інструменти, здатні підірвати національну стійкість без спричинення відкритого збройного конфлікту. Таке розширене уявлення про безпеку відображає уроки, винесені з нещодавніх глобальних криз, під час яких державні та недержавні суб'єкти використовували технологічну взаємозалежність.

Відповідно, стратегічне обґрунтування поширюється на посилення захисту критичної інфраструктури, законодавство про економічну безпеку та технологічний суверенітет. Оборонна політика все більше інтегрується з промисловою політикою та системами кібербезпеки, що відображає загальнодержавний підхід. У цьому сенсі межі між національною обороною та комплексною безпекою поступово стираються.

Сприйняття загроз за Такаїчі також формується під впливом еволюції ролі США в Індо-Тихоокеанському регіоні. Хоча альянс між США і Японією залишається наріжним каменем безпеки Японії, невизначеність, пов'язана з глобальною конкуренцією держав і розподілом тягаря альянсу, спонукала Токіо до посилення власних можливостей. Концепція «активного внеску в мир», яка набула популярності в попередніх адміністраціях, переосмислюється як практична необхідність в епоху багатополлярної конкуренції [7].

Стратегічна логіка Такаїчі наголошує на взаємодоповнюваності, а не на незалежності: Японія прагне зміцнити згуртованість альянсу, демонструючи надійний військовий потенціал. Однак існує також неявне визнання того, що більша національна стійкість зменшує вразливість до стратегічного примусу та пом'якшує надмірну залежність від зовнішніх акторів. Таким чином, посилення оборони подається як зміцнення альянсу та підвищення автономії.

Додатковий рівень стратегічного обґрунтування пов'язаний з інтерпретацією пацифістської конституційної структури Японії.

Замість того, щоб виступати за перегляд конституції як необхідну умову реформи, уряд Такаїчі діє в рамках існуючих інтерпретацій, щоб розширити допустимі заходи оборони. Висувається аргумент, що конституційний пацифізм не рівнозначний стратегічній пасивності; натомість надійне стримування подається як необхідна умова для збереження миру [7].

Таке переосмислення має політичне значення. Позиціонуючи посилення оборони в рамках логіки самооборони та міжнародної відповідальності, уряд прагне забезпечити внутрішню легітимність політики, яка раніше зустрічала б сильніший опір. Таким чином, сприйняття загрози функціонує не тільки як аналітична оцінка, але й як політичний наратив, що формує суспільний дискурс.

Висновки. Оборонна політика прем'єр-міністра Санае Такаїчі є значним переглядом стратегії безпеки Японії у відповідь на складні регіональні умови. Просуваючи інституційні реформи, прискорюючи оборонні витрати та переосмислюючи давні політичні обмеження, її адміністрація веде Японію до більш проактивної та спроможної оборонної позиції. Ці ініціативи відображають як продовження еволюції безпеки Японії після холодної війни,

так і чітку стратегічну амбіцію утвердити більшу автономію у захисті національних інтересів. Те, як ці реформи сформує довгострокову стратегічну роль Японії, залежатиме від їхнього впровадження, управління альянсами та більш широка траєкторія регіональної геополітики.

Стратегічна логіка, що лежить в основі оборонної політики прем'єр-міністра Такаїчі, базується на багатовимірному розумінні загрози: розширення звичайних збройних сил сусідніх держав, поширення ядерної зброї та ракет, гібридні тактики та системне геополітичне суперництво. Опис регіонального середовища її адміністрацією як історично суворого надає обґрунтування для збільшення видатків на оборону, адаптації доктрини та інституційної реформи.

Сприйняття загрози під керівництвом Такаїчі є як структурним, так і нормативним. Воно відображає істотні зміни в регіональному балансі сил і водночас переосмислює самоусвідомлення Японії як суб'єкта безпеки. Чи призведе ця переорієнтація до стабілізації стримування чи до посилення регіональної конкуренції, залежить від більш широкої геополітичної динаміки та реакції сусідніх держав.

Бібліографічний список

1. Byman D., Szecheny N., McCabe R. Strengthening National Security Resilience in Japan. Center for strategic and international studies. December 18, 2025. URL: <https://www.csis.org/analysis/strengthening-national-security-resilience-japan>
2. Eunmi C., Gyu L.D. China-Japan Conflict over the Taiwan Issue and Its Implications for South Korea. 2026.
3. Group C. Interview with Japanese Ministry of Defense official. 2024.
4. Japanese Ministry of Defense. Japan-Australia Defense Ministers' Joint Statement – Establishment of the Framework for Strategic Defence Coordination. 2025.
5. Japan Times. “Almost like allies”: Tokyo and Manila eye two more defense pacts. *Japan Times*. 2025.
6. Japan Times. NATO chief makes Japan debut with focus on defense industry tie-ups. *Japan Times*. Apr 8, 2025.
7. Laurent L., Reidy G. The security alliance the world needs now. *Bloomberg*. 2025.
8. O'Shea P. EU-Japan security partnership shows promise but lacks action. *East Asia Forum*. 2024. URL: <https://www.crisisgroup.org/rpt/asia-pacific/japan-united-states-china/351-embracing-arms-securing-japan-new-era-crisis>
9. O'Shea P., Maslow S. Rethinking Change in Japan's Security Policy: Punctuated Equilibrium Theory and Japan's Response to the Russian Invasion of Ukraine. *Policy Studies*. 2024. Vol. 45, № 3–4. p. 653.
10. Sheldon-Duplaix A. DSI (Défense et Sécurité Internationale). *DSI*. 2026. № 181. pp. 48–53.
11. Bradshaw M.J. The Geopolitics of the Low-Carbon Transition. *The Geopolitics of Energy System Transformation: Managing the Messy Mix*. 2026. pp. 95–128.
12. Pansera M., Loveras J. What Does it Mean Today to Democratize Technology? *Post Growth Innovation: Resisting the Pursuit of Endless Economic Growth*. 2026. pp. 111–133.

References

1. Byman D., Szecheny N., McCabe R. Strengthening National Security Resilience in Japan. Center for strategic and international studies. December 18, 2025. URL: <https://www.csis.org/analysis/strengthening-national-security-resilience-japan>
2. Eunmi C., Gyu L.D. China-Japan Conflict over the Taiwan Issue and Its Implications for South Korea. 2026.

3. Group C. Interview with Japanese Ministry of Defense official. 2024.
4. Japanese Ministry of Defense. Japan-Australia Defense Ministers' Joint Statement – Establishment of the Framework for Strategic Defence Coordination. 2025.
5. Japan Times. “Almost like allies”: Tokyo and Manila eye two more defense pacts. *Japan Times*. 2025.
6. Japan Times. NATO chief makes Japan debut with focus on defense industry tie-ups. *Japan Times*. Apr 8, 2025.
7. Laurent L., Reidy G. The security alliance the world needs now. *Bloomberg*. 2025.
8. O’Shea P. EU-Japan security partnership shows promise but lacks action. *East Asia Forum*. 2024. URL: <https://www.crisisgroup.org/rpt/asia-pacific/japan-united-states-china/351-embracing-arms-securing-japan-new-era-crisis>
9. O’Shea P., Maslow S. Rethinking Change in Japan’s Security Policy: Punctuated Equilibrium Theory and Japan’s Response to the Russian Invasion of Ukraine. *Policy Studies*. 2024. Vol. 45, № 3–4. p. 653.
10. Sheldon-Duplaix A. DSI (Défense et Sécurité Internationale). *DSI*. 2026. № 181. pp. 48–53.
11. Bradshaw M.J. The Geopolitics of the Low-Carbon Transition. *The Geopolitics of Energy System Transformation: Managing the Messy Mix*. 2026. pp. 95–128.
12. Pansera M., Loveras J. What Does it Mean Today to Democratize Technology? *Post Growth Innovation: Resisting the Pursuit of Endless Economic Growth*. 2026. pp. 111–133.

Serhii Kundenko

Candidate of Historical Sciences,
Professor of the Department of International Relations,
Kyiv International University
ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-2082-1010>

Dmytro Skivka

Lecturer of the Department of International Relations,
Kyiv International University
ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-7460-403X>

TRANSFORMATION OF JAPAN'S DEFENCE POLICY DURING PRIME MINISTER SANAЕ TAKAICHI'S TERM IN OFFICE

The purpose of this article is to analyse changes in Japan’s defence policy during Prime Minister Sanae Takaichi’s term in office. It has been proven that Prime Minister Sanae Takaichi’s defence policy is a significant rethinking of approaches to security strategy in response to regional conditions. Increasing defence spending and implementing institutional reforms to create new defence capabilities. Takaichi’s initiatives are a continuation of Japan’s security evolution since the Cold War and a strengthening of its own capabilities to protect its national interests. Sanae Takai’s reforms directly influence the creation of a new security architecture in the Asia-Pacific region. It is emphasised that Prime Minister Sanae Takaichi is promoting a comprehensive reorientation of Japan’s defence policy in response to changing regional security threats and domestic political dynamics. This article examines the ideological foundations, institutional reforms and strategic reorientations that underpin Takaichi’s defence policy. It assesses how her approach combines constitutional constraints with a more assertive security posture, the implications for Japan’s alliance architecture, and the broader geopolitical context shaping Tokyo’s defence priorities. Prime Minister Sanae Takaichi’s defence policy represents a significant revision of Japan’s security strategy in response to complex regional circumstances. By promoting institutional reforms, increasing defence spending and rethinking long-standing political constraints, her administration is steering Japan towards a more proactive and capable defence posture. These initiatives reflect both a continuation of Japan’s post-Cold War security evolution and a clear strategic ambition to assert greater autonomy in safeguarding national interests. How these reforms shape Japan’s long-term strategic role will depend on their implementation, the management of alliances, and the broader trajectory of regional geopolitics. The strategic logic underpinning Prime Minister Takaichi’s defence policy is based on a multidimensional understanding of the threat: the expansion of neighbouring states’ conventional armed forces, the proliferation of nuclear weapons and missiles, hybrid tactics, and systemic geopolitical rivalry. Her administration’s description of the regional environment as historically severe provides justification for increased defence spending, doctrinal adaptation and institutional reform. Sanae Takaichi’s policies have helped to enhance attention to Japan’s economic security, focusing on technological sovereignty, the diversification of supply chains and the strengthening of strategic autonomy. Priorities have included the development of domestic semiconductor production, investment in cybersecurity and digital infrastructure as factors in maintaining international competitiveness. The concept of economic security combines domestic industrial policy instruments with the objectives of foreign security and economic diplomacy. The emphasis on technological sovereignty, particularly through support for research into rocket technology, quantum communications and advanced materials, reflects a desire to preserve critical capabilities in the face of geopolitical fragmentation and to align national security priorities with industrial development. The focus on human capital development has become a key component of defence reform under the leadership of Sanae Takaichi. Against the backdrop of a demographic decline, emphasis has been placed on improving service conditions, expanding the role of women and modernising personnel training systems, with the aim of

maintaining the combat readiness of the Self-Defence Forces. Organisational changes aimed at strengthening cooperation between the branches of the armed forces are contributing to greater operational integration. At the same time, the maintenance of constitutional constraints is coupled with a narrowing of the gap between the state's economic potential and its military capabilities, which may simultaneously strengthen deterrence and exacerbate regional security dilemmas.

Keywords: East Asia, regional security, defence reforms, Asia-Pacific security architecture.

Дата надходження статті: 23.02.2026

Дата прийняття статті: 15.03.2026

Дата публікації статті: 11.05.2026